

stres Presse. Her var ikke Tale om et Konsortium, der „tværtimod den Gang havde købt Aktier“, som der staar i Rigsdagstidende. Ministeren maa her tænke paa en senere Affære, som ikke en Gang var en Affære, han maa tænke paa en Artikel i et radikalt jydsk Blad om et Konsortium, som skulde have solgt 11. Juli, men om hvilket netop „Social-Demokraten“ — det eneste Blad i Landet, som gik ind paa Sagen og oplyste det virkelige Forhold — oplyste, at der blev dannet et Konsortium paa 1 400 000 Kr., som købte Aktier op, men dermed havde Cold intet at gøre, det var et Konsortium af Glückstadt, Ringberg og vistnok afdøde Direktør Ree. „Saa mente man“, fortsætter Ministeren, „at saa maatte Forholdet være det — det var det tredje Standpunkt —, at Udenrigsministeren og Etatsraad Glückstadt paa det Tidspunkt var røget uklar med hinanden, men end ikke det kunde fastholdes.“ Det er fuldkommen Slibesten for mig, jeg aner ikke, hvad Ministeren sigter til, jeg har ikke haft noget saadant tredje Standpunkt. En Gang, i December Maaned, var der — hvad jeg senere skal udtale mig om, thi der ligger et meget alvorligt Spørgsmaal — Tale om et Forlig mellem Etatsraaderne Glückstadt og H. N. Andersen om at faa hele Bankkommissionens Undersøgelse reduceret til det mindst mulige, det er noget ganske andet. Altsaa, den højtærede Justitsminister er meget vanskelig at følge, selv om man med den største Samvittighedsfuldhed og Opofrelse af megen Tid gaar til at studere hans Taler, som de foreligger i Rigsdagstidende. Men det, som den højtærede Justitsminister vilde have frem, var vel det, at jeg gik over til en anden Sigtelse. Jeg har paavist, at det holder ikke Stik. Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg derved havde gjort mig skyldig i noget, som vi har kritiseret den gamle Retspleje for. Naar en Dommer den Gang havde fremsat en Sigtelse imod den anklagede og ikke kunde bevise den, kunde han alligevel finde et eller andet mindre, temmelig ligegyldigt Punkt, som han kunde straffe den sigtede for. Naar en Dommer under den gamle Retspleje efter at have holdt den sigtede i Varetægtsarrest et Aars Tid f. Eks., hvad der hændte, uden at kunne bevise Sigtelsen eller noget som helst, der havde med den at gøre, og saa i Mandens Fortid havde fundet et eller andet lille kriminelt Punkt og straffede ham derfor, har vi i høj Grad kritiseret denne Fremgangsmaade. Men baade i den gamle Retspleje og i den nye, reformerede, har

man virkelig det Forhold, at en offentlig Anklager — og det er jo med en saadan, den højtærede Justitsminister stadig har sammenlignet mig — opstiller en Række Anklagepunkter, men ikke alle disse oprettholdes. Det sker stadig, at de under Proceduren ved By- og Landsret, for Nævninger, indskrænkes til et vist Antal, angaaende hvilke man saa kan fælde Dom. Det er noget ganske almindeligt. Det sker, at en Mand sigtes for Mord, men det viser sig, at han kun har gjort sig skyldig i Drab, at der i hvert Fald ikke kan bevises noget andet. Der sker ogsaa, at en Mand sigtes for at have gjort sig skyldig i Drab, men det viser sig, at han kun har gjort sig skyldig i Drabsforsøg. Noget saadant sker ogsaa under den nye Retspleje. Barber Mehren blev dømt for Mord, ikke fordi det kunde bevises, at han har begaaet Mord, men fordi det kunde fastslaaes, at han to Gange havde begaaet Mordforsøg. Saadant noget sker stadig. Den højtærede Justitsminister sagde, at jeg havde valgt den Fremgangsmaade, fordi der hænger altid noget ved; men der maatte nu i den Undersøgelse overfor Udenrigsminister Cold ikke hænge noget ved, der kunde gøre ham usikkert til at beklæde sin høje og ansvarsfulde Post. Hele den Fremstilling har imidlertid ikke noget paa sig. Jeg har aldrig fremsat den Sigtelse, at Direktør Cold havde benyttet Interviewet af 11. Juli 1916 direkte til Spekulation. Paa Grundlag af min Paastand, som jeg nu har nævnt her, at Direktør Cold havde spekuleret i sit eget Selskabs Aktier — som det viste sig sammen med Etatsraad Glückstadt —, paa Grundlag af denne Paastand, hvis Rigtighed er slaaet urokkelig fast gennem Undersøgelsen, opstillede „Social-Demokraten“ den 26. November et Spørgsmaal, hvis Besvarelse den Diskussion, der vilde følge derpaa, skulde give, og den har ogsaa vist, at den Opfattelse, som den almindelige, ikke børskyndige, ikke indviede Offentlighed maatte faa af 11. Juli-Erklæringen, var urigtig. Saaledes foreligger Sagen.

Jeg maa for at godtgøre dette gaa lidt nærmere ind paa dette Interviews Forhistorie. Direktør Cold havde, som det er offentligt oplyst — særlig gennem en Artikel i Dagbladet „Politiken“, som Udenrigsminister Cold ikke har dementeret, og hvis Oplysninger ikke er modsagt fra nogen Side —, allerede fra Aaret 1911 spekuleret i sit eget Selskabs Aktier. Den Gang var Kursen ikke høj; den var lidt over 100. Paa dette Niveau holdt den sig gennem 1912 og 1913 med enkelte Svingninger, men ikke af større